

Lov væsentlig kommer til at omfatte, og jeg tror ikke, det vil være rigtigt at søge at foretage nogen Ændring i disse Bestemmelser. Jeg tror heller ikke, der er nogen særlig Grund til at foretage Ændringer, eftersom Lovforslagene indeholde en Revisionsbestemmelse, hvorefter de skulle underkastes en Revision om 5 Aar. Jeg vil altsaa meget anbefale Lovforslagene til hurtig Fremme.

Bramsen: Ja, jeg ønskede egentlig først Ordet under den næste Sag paa Dagsordenen, det næste Lovforslag, men da man har Lov at tale om dem begge to, kan jeg tale om det allerede nu, jeg agter altsaa ikke at tale om det Lovforslag, der staar som Nr. 1 paa Dagsordenen, men det er der vel ikke noget i Vejen for? (*Formanden; Nej!*)

I mit første Foredrag henlede jeg Opmærksomheden paa den principielle Forskel, der er mellem de to Lovforslag, idet det ene angaar Retsstridigheder om bestaaende Arbejdsaftaler, og det andet angaar Interessestridigheder og Mæglingforslag angaaende kommende Arbejdskontrakter. Jeg har i mit første Foredrag kun talt om det første Lovforslag, og de Udtalelser, der hidtil ere faldne angaaende dette, give mig ikke nogen Anledning til at komme ind paa det igen paa dette Tidspunkt. Det andet Lovforslag angaar altsaa den anden Afdeling af Arbejdsstridigheder, som jeg nævnte, Spørgsmaalet om Indgaaelse af nye Arbejdsaftaler, og her er der ikke Tale om, at man kan føre Proces, eller om Benyttelse af en Domstol eller Voldgiftsdomstol eller Kendelse, men kun om Opnaaelse af Overenskomst. Det er jo store Uoverensstemmelser, som ofte fremkomme paa Arbejdsfelter mellem Arbejdere og Arbejdsgivere; der er en Sammenhæng mellem de forskellige Fag, som mere og mere kommer til Syne, saa at egentlig det ene Fags Arbejde er Betingelsen for, at det andet ogsaa kan arbejde, og dette gør, at disse Konflikter kunne blive af en saa overordentlig vidtgaaende og samfundsfjendtlig eller samfundsfarlig Beskaffenhed. Det er dem, som man kalder „Kampen mellem Kapital og Arbejde“. Jeg frygter, vi en Gang kunne komme til at forandre dette Udtryk. Jeg tror ikke, det er saa langt fra, at vi snarere kunde tale om „Kamp mellem manglende Arbejde og manglende Kapital“. Jeg tror, det vilde være godt, om vi lagde os det paa Hjerte. Det er egentlig mest Arbejde, som for nærværende Tid skulde

søges tilvejebragt, og Kapital ogsaa, saaledes at de to Parter ikke skulde bekrige hinanden, men støtte hinanden saa godt, som det paa nogen Maade lod sig gøre.

Foruden den nævnte principielle Forskel mellem det første Lovforslag og dette Lovforslag er der den Forskel, at saaledes som dette Forslag udgik fra Kommissionen eller fra Fællesudvalget, som vi have talt om flere Gange, og hvis Betænkning ligger til Grund for disse Forslag, havde det kun Arbejdernes Tilslutning og Formandens Tilslutning, medens samtlige Arbejdsgivere vare imod det, ikke vilde have det i den Form og af det Indhold. De 10 Arbejdere plus Dr. Ussing stillede altsaa et Forslag og udtalte, at det kunde være det samme med Arbejdsgiverne, det samme med, hvad de mente, thi det var en Samfundssag, og saa maatte man se bort fra, om Parterne vare enige her eller ikke — et Ræsonnement, som ganske vist forekommer mig at have været aldeles urigtigt. Arbejdsgiverne vare baade i Henseende til Spørgsmaalet om Valg af Forligsmanden, Ledelsen, Forligsmaaden og Forligsmandens Ret til at fremsætte og offentliggøre Mæglingforslag og hans Ret til at foretage Undersøgelser og Vidneafhøring ganske uenige med Arbejderne og med Formanden. Og jeg mener, at naar den ene Part paa Forhaand er ganske uenig med den anden Part i et Anliggende, hvor det drejer sig om ved Overenskomst, ved Mægling og Forlig at komme til et fredeligt Resultat, er paa Forhaand saa at sige Muligheden for, at Loven kan komme til at gøre Fyldest, afskaaren. — Dette har man da ogsaa set i det andet Ting. Regeringen forelagde Lovforslaget trods disse Uoverensstemmelser i Kommissionen mellem Flertallet, hvis jeg maa kalde det saa — nemlig Formanden og de 10 Arbejdere — og de andre Medlemmer, men man har i Folketinget forstaaet, at det gik dog ikke an ved Lov at tilvejebringe en Forligsinstitution, om hvilken den ene af de paagældende Parter paa Forhaand havde erklæret, at med den vilde man ikke have noget at gøre. Det foreliggende Forslag er derfor i ikke uvæsentlig Henseende afvigende fra det af Regeringen i Folketinget fremsatte Forslag. Baade Bestemmelserne om Valget af Forligsmanden og Bestemmelserne om, hvad han skal gøre sig bekendt med, hvilke Opgaver han skulde have at udføre til daglig, ere forandrede. Der stod, at han skulde holde sig bekendt med alle Arbejdsforhold paa et hvilket som helst Sted i Landet, for at